

Arrest

nr. 91 663 van 19 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 86 426 van 29 augustus 2012 waarbij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 december 2007 diende de verzoeker een aanvraag in tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Op 5 november 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen de Staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Tegen deze beslissing diende de verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad).

1.4. Op 12 februari 2009 verwierp de Raad dit beroep bij arrest nr. 22 935, waarbij de Raad aan de verzoeker opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.5. Op 25 maart 2009 werd ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen.

1.6. Per aangetekende zending van 10 april 2009 (binnengekomen 14 april 2009) dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

1.7. Op 11 maart 2010 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.8. Op 30 juli 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nogmaals de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Ook tegen deze beslissing diende de verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 53 959 van 28 december 2010 verwierp de Raad het beroep van de verzoeker en weigerde hem nogmaals de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. Op 26 januari 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.11. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Bij arrest nr. 82 113 van 31 mei 2012 verwierp de Raad het beroep om reden dat het beroep zonder voorwerp is geworden ingevolge de intrekking van de beslissing op 13 maart 2012 (zie verder).

1.12. Op 6 maart 2012 werd ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen. De verzoeker diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in.

1.13. Op 13 maart 2012 deelde de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat de ongegrondheidsbeslissing van 26 januari 2012 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingetrokken. Op 13 maart 2012 werd nogmaals een beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Deze nieuwe beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 10 april 2012.

1.14. Ook tegen de beslissing d.d. 13 maart 2012 diende de verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Bij de respectievelijke arresten nr. 86 383 van 28 augustus 2012 en nr. 86 541 van 28 september 2012 werden deze beroepen verworpen.

1.15. Op 7 augustus 2012 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Het betreft de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op diezelfde dag en die als volgt is gemotiveerd :

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie C. Van Assche, Attaché, wordt aan

de genaamde E(...), M(...), geboren te (...), op (...) die de Russische nationaliteit heeft,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

. Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

. Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land te dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

. Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het recentste hem op 12.03.2012 werd betekend.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een eerste asielaanvraag ingediend op 28.12.2007. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 12.02.2009 (procedure bij Raad van State gesloten op 20.03.2009). Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied te verlaten (15 dagen) op 01.04.2009.

Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 08.03.2010. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 28.12.2010 (procedure bij Raad van State gesloten op 07.03.2011). Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied te verlaten (30 dagen) op 12.03.2012.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 14.04.2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 13.03.2012. Deze beslissing is op 10.04.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Rusland.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaren omdat:

. 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het recentste hem op 12.03.2012 werd betekend. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

1.16. Op 8 augustus 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.17. Op 10 augustus 2012 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.18. Op 12 augustus dient verzoeker een verzoek tot voorlopige maatregelen in bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de schorsing ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 6 maart 2012 te activeren. Deze vordering wordt verworpen bij gebrek aan uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.19. Eveneens op 12 augustus dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen het bevel van 7 augustus 2012. Deze vordering wordt verworpen bij gebrek aan uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.20. Op 13 augustus 2012 wordt ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen. De verzoeker dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 86 421 van 29 augustus 2012 wordt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 augustus 2012 geschorst.

1.21. Op 20 augustus 2012 wordt de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen (bijlage 13^{quater}). De verzoeker dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 86 417 van 29 augustus 2012 wordt de tenuitvoerlegging van de beslissing van 20 augustus 2012 geschorst.

1.22. In navolging van de schorsingsarresten van de Raad, werd het dossier van de verzoeker overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.23. Op 18 september 2012 volgde een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

2. Over de rechtsmacht van de Raad

In zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet – niet bevoegd is om van het onderhavige beroep kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Eerste middel:

3.1.1. In een eerste middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 74/11, § 2, 2^e lid, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

*“Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens heeft directe werking in België. Bijgevolg dient verweerster het Verdrag te respecteren en iedere schending vermijden. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens staat boven iedere wetsbepaling.
In de bestreden beslissing worden echter een aantal fundamentele artikelen van het E.V.R.M. geschonden.*

1.

Zo schendt de bestreden beslissing artikel 8 E.V.R.M. die het recht op gezins- en familielevens waarborgt.

"Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. (artikel 8, lid 1 E.V.R.M.)

Verzoeker heeft sinds één jaar en half een relatie met mevrouw V(...) Y(...) I(...).

Voor het overige heeft verzoekende partij een uitgebreid vrienden en kennissenkring in België opgebouwd ? die het gebrek aan familieleden compenseren.

Gelet op de oorlog zijn de meeste vrienden van verzoeker overleden of hebben zij uitgeweken; verzoeker kan zich ten volle beroepen op artikel 8 E.V.R.M.

2.

Het mensenrecht gestipuleerd in artikel 8 E.V.R.M. is geen absoluut recht. Inmenging van het openbaar gezag is toegestaan, doch mits voldaan aan strikte voorwaarden:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. N (artikel 8, lid 2 E.V.R.M.)

In de bestreden beslissing wordt geen enkel element aangehaald die aantoonde dat een schending van het recht op gezins- en familielevens in hoofde van verzoeker en zijn partner noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een ander, hoger gewaardeerd belang gediend wordt.

Verweerster haalt weliswaar artikel 7 van de Vreemdelingenwet aan, doch dit artikel kan geenszins voldoende zijn om een schending van het recht op gezinsleven te veroorzaken.

"Uit art. 8 E. V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die de uitzetting of de terugwijzing overweegt van vreemdeling van wie vaststaat dat hij met zijn echtgenote in België is gevestigd, dient na te gaan af de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, overweegt tegen het door art. 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven. De overheid dient m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de vreemdeling. Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van het uitzettings- of terugwijzingsbesluit moet blijken of die afweging is geschied. Hieruit volgt tevens dat die afweging ook dient te blijken uit de overwegingen van het advies dat de Commissie van advies voor vreemdelingen krachtens art. 32 van diezelfde wet aan de Minister van Justitie verleent.

Het op formele wijze vaststellen van het al dan niet bestaan of voortbestaan van een gezinsverband moet voorafgaan aan de afweging waartoe de overheid gehouden is. Op grond van de door het voornoemde art. 62 opgelegde gepleegde motiveringsplicht moeten die feitelijke gegevens betreffende de gezinstoestand van de vreemdeling eveneens blijken, zowel uit het advies van de Commissie van advies als uit het verwijderingsbesluit. N (R.v.St. nr. 30.553, 30 juni 1988, Arr. R.v.St. 1988, z.p.)

Verweerster heeft in de bestreden beslissing geen enkele afweging gemaakt tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de ontwrichting van het gezin en het levenskader van verzoeker veroorzaakt door die maatregel. De motiveringsplicht is geschonden.

Daarnaast werd reeds meermaals in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal en sociaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (dr. R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

3.

Naast het bevel om het grondgebied te verlaten die ten aanzien van verzoeker werd betekend, wordt aan verzoeker tevens een inreisverbod van maar liefst drie jaar afgeleverd.

Het bevel dat hierbij gegeven wordt is derhalve niet gelijk te stellen met de eerdere getroffen maatregelen;

Er dient bij de oplegging van een inreisverbod rekening gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het recht op privé- en gezinsleven.

Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan verweerster kan verweerster zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Verweerster heeft in de bestreden beslissing wederom geen enkele afweging gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de ontwrichting van het gezin en het sociaal netwerk van verzoeker veroorzaakt door die maatregel. Opnieuw wordt motiveringsplicht geschonden.

4.

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet '(houdt de minister of zijn gemachtigde) bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (...) rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land'.

Aldus spruit niet enkel uit artikel 8 E.V.R.M. voort dat verweerster een afweging had moeten maken tussen de verwijderingsmaatregel en het recht op het gezins- en familieleven, maar tevens uit een specifiek wetsartikel in de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is duidelijk: er dient rekening gehouden te worden met het gezins- en familieleven bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze verplichting impliceert dan ook dat in een beslissing tot verwijdering op een expliciete wijze dient gemotiveerd te worden waarom het gezins- familie en sociaal - leven van de betrokken persoon wordt genegeerd.

In de bestreden beslissing wordt geen enkele aandacht besteed aan het leven dat verzoeker alhier in België heeft opgebouwd en wordt ook geen rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand.

HET BEROEP TEGEN DE BESLISSING DIE HET VERBLIJF OP GROND VAN ARTIKEL 9 TER WEIGERT IS STEEDS HANGEND VOOR DE RVV, element waarvan verwerende partij perfect op de hoogte is;

5.

Tot slot dient benadrukt te worden dat niet alleen de rechten van verzoeker, maar tevens de rechten van mevrouw V(...) Y(...) I(...), worden geschaad.

Er kan niet verwacht worden dat de partner van verzoeker naar het buitenland verhuist en meer bepaald naar Tsjetsjenië , teneinde aldaar haar recht op familie en gezinsleven uit te oefenen. Haar relatie met verzoeker is reeds niet aanvaard , noch door het gezin van verzoeker, noch door haar eigen gezin.

Zij wenst geenszins in een Islamitische Republiek te gaan wonen, die bovendien volledig onveilig is. Verzoeker wenst dit uiteraard ook niet.

"Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten invoeren om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden." (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=109#evrm>)”

3.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Aldus dient de Raad zich te plaatsen op 7 augustus 2012 wat betreft de beoordeling van het gezinsleven dat door verzoeker wordt ingeroepen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer het bestaan van een familie- en gezinsleven of privéleven aangenomen kan worden, dient vervolgens te worden onderzocht of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Om te beoordelen of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven of privéleven betreft:

In casu stelt de verzoeker dat hij al één en een half jaar een relatie heeft met mevrouw V(...) Y(...) I(...) en dat hij een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van zijn beweringen. Hij beperkt zich tot een zeer summiere uiteenzetting.

De Raad zal vervolgens nagaan of er in de stukken van het administratief dossier indicaties terug te vinden zijn ter ondersteuning van zijn vage bewering in zijn verzoekschrift en die vóór de bestreden beslissing aan de verweerder bekend waren, zodat de verweerder er rekening mee diende te houden.

Nazicht van de stukken van het administratief dossier toont aan dat er geen dergelijke indicatie terug te vinden is. In het administratief dossier bevindt zich weliswaar de volgende verklaring, door de genoemde V(...) Y(...) I(...) ondertekend op 11 juni 2012: *"Ik, V(...) Y(...) I(...) geboren in (...), wonende te (...). Ik weet E(...) M(...) sinds januari 2011. Op dit moment hebben we een serieuze relatie anderhalf jaar. Gedurende deze tijd hebben we elkaar vaak ontmoet, elkaar gesteund in moeilijke situaties. In de toekomst willen we gaan trouwen en een gezin vormen."*, alsook een kopie van de elektronische F-kaart op naam van deze persoon. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat deze documenten slechts aan de diensten van de verweerder werden overgemaakt ter ondersteuning van de op 8 augustus 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of deze stukken een bewijs kunnen vormen van het bestaan van een familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat deze stukken niet ter kennis lagen van de verweerder toen deze op 7 augustus 2012 de thans bestreden beslissing nam, zodat hij er ook geen rekening mee kon houden. Bijgevolg kan het de verweerder ook niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met het beweerde gezins- en privéleven tussen de verzoeker en V(...) Y(...) I(...).

De verzoeker maakt met zijn summiere en vage uiteenzetting niet aannemelijk dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarmee de verweerder rekening diende te houden. Ook wat betreft verzoekers verklaring dat hij in België een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft ligt niet het minste bewijs voor en is in het administratief dossier geen spoor terug te vinden.

Aangezien de verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake was van enig gezins- of privéleven op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dient niet verder te worden onderzocht of er sprake is van een eventuele inmenging in het gezins- of privéleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3. De verzoeker voert tevens aan dat in de bestreden beslissing geen enkele afweging wordt gemaakt tussen het opleggen van het inreisverbod en de ontwrichting van het gezin en het sociaal netwerk van de verzoeker. De verzoeker werpt op dat hem een inreisverbod van drie jaar werd afgeleverd en dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening moet worden gehouden met een aantal fundamentele rechten, zoals het recht op privé- en gezinsleven. De verzoeker wijst er op dat artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet dat de verweerder zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, en dit om humanitaire redenen. Door in de bestreden beslissing geen afweging te maken tussen het opleggen van het inreisverbod en de ontwrichting van zijn gezin en het sociaal netwerk, is volgens de verzoeker de motiveringsplicht geschonden. De verzoeker merkt tevens op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het gezins- en familielevens, hetgeen volgens hem impliceert dat in de verwijderingsbeslissing op expliciete wijze wordt gemotiveerd waarom het gezins-, familie- en sociaal leven van de betrokken vreemdeling wordt genegeerd. Bovendien zou de verweerder ook geen rekening hebben gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoeker, terwijl het beroep bij de Raad tegen de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, nog steeds hangend is.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. De verzoeker maakt in elk geval niet duidelijk op welk punt de hierboven weergegeven motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoeker beroept zich tevens op een schending van de materiële motiveringsplicht. Hierbij dient de Raad te benadrukken dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht zal samen worden onderzocht met de artikelen 74/11, § 2, tweede lid en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals *in casu*, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen kan onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod *in casu* afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat “*niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan*”, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een

inreisverbod, vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen.

Waar de verzoeker stelt dat rekening moet worden gehouden met zijn recht op privé- en gezinsleven bij het uitvaardigen van het inreisverbod, kan worden verwezen naar de bespreking hieromtrent onder punt 3.1.2. Ook bij het beoordelen van de motiveringsplicht dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dit is 7 augustus 2012. Aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker slechts op 8 augustus 2012, bij het indienen van een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, melding maakte van het feit dat hij in België een vaste relatie heeft, kan de verzoeker in het kader van het onderhavige beroep niet dienstig voorhouden dat de verweerder hiermee rekening diende te houden of hieromtrent diende te motiveren. Het kwam in de eerste plaats aan de verzoeker zelf toe om zich ten overstaan van de bevoegde autoriteiten te beroepen op een gezinsleven in België. De Raad stelt vast dat de verzoeker die reeds sinds eind 2007 in België verblijft en sindsdien ook verscheidene aanvragen heeft ingediend, hiertoe ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad vooraleer jegens hem de thans bestreden beslissing werd genomen. Nu hij slechts een dag na het nemen van de bestreden beslissing een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarin hij gewag maakte van de relatie met zijn partner en waarbij een verklaring van deze partner werd toegevoegd, terwijl de verzoeker beweert reeds sinds anderhalf jaar een serieuze relatie met haar te hebben en terwijl niet blijkt of wordt verduidelijkt waarom de verzoeker zich nooit eerder heeft beroepen op een gezinsleven in België, kan aan de verweerder niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals *in casu*, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. *In casu* blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft. De verklaring *d.d.* 12 juni 2012 van mevrouw V(...) Y(...) I(...), die is opgenomen in het administratief dossier en die werd neergelegd in het kader van verzoekers aanvraag van 8 augustus 2012 om machtiging tot verblijf, bevat onvoldoende bewijs van een gezinsleven in België. Deze verklaring heeft immers een gesolliciteerd karakter en heeft dan ook geen objectieve bewijswaarde. Bovendien blijkt uit de verklaring van V(...) Y(...) I(...) dat zij woonachtig is te Dendermonde, terwijl de verzoeker blijkens het onderhavige verzoekschrift en de stukken van het administratief dossier woonachtig is te Izegem, zodat vastgesteld moet worden dat de verzoeker en zijn beweerd partner alleszins niet samenwonen.

Nu blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat hij in België een gezins- en familieleven heeft, kan hij zich niet dienstig beroepen op de bescherming van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Een schending van het genoemde artikel 74/13 wordt dan ook niet aangetoond.

Uit de bewoordingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt niet dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing tevens rekening dient te worden gehouden met het privé- of het sociaal leven van de betrokken vreemdeling. Het betoog van de verzoeker hieromtrent mist dan ook juridische grondslag.

Nu *in casu* niet werd aangetoond dat er sprake is van een gezinsleven van de verzoeker met zijn beweerde partner, is ook het betoog van de verzoeker dat van zijn partner niet kan verwacht worden dat zij naar Tsjetsjenië verhuist, niet dienstig. Ook hier beperkt de verzoeker zich tot loutere beweringen die niet worden gestaafd aan de hand van enig concreet gegeven.

Waar de verzoeker verwijst naar de arresten van de Raad van State van 24 maart 2000, 1 juni 1999 en 29 mei 1998 dient te worden vastgesteld dat de verzoeker nalaat aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot deze arresten een hoge graad van gelijkenis vertonen met zijn situatie. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde. De verzoeker kan zich dus niet dienstig beroepen op de genoemde arresten van de Raad van State.

De verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoeker op 10 april 2009 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 26 maart 2012 een beslissing nam waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, waarbij de medische problematiek van de verzoeker ten gronde werd onderzocht en waarbij uitdrukkelijk werd geoordeeld dat de verzoeker niet lijdt aan een ziekte die van aard is dat zij een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er in het land van herkomst geen adequate behandeling is en dat er geen bewijs voorhanden is dat de terugkeer naar het land van herkomst een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM of de Richtlijn 2004/83/EG. De verzoeker kan weliswaar worden gevolgd waar hij stelt dat hij tegen deze beslissing een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring indiende, doch het verzoek tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden door de Raad verworpen bij de respectievelijke arresten nr. 86 383 van 28 augustus 2012 en nr. 86 541 van 28 september 2012. De bestreden beslissing werd weliswaar genomen op het moment dat het verzoek tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring nog hangende waren, doch de verzoeker toont niet aan welke bepaling eraan in de weg zou staan dat hangende een beroep bij de Raad tegen de ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een terugkeerbesluit wordt getroffen. Dergelijk beroep heeft immers geen schorsende werking en ook het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelf heeft overigens geen schorsende werking en geen invloed op het verblijfstatuut van de verzoeker.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat de verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, dat deze gegevens niet op een correcte manier werden beoordeeld of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze besluit om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. De verzoeker toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, noch van de artikelen 74/11, § 2, tweede lid en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals blijkt uit de voormelde bespreking van de aangevoerde schendingen van de artikelen 74/11, § 2, tweede lid en 74/13 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing kennelijk onredelijk zou zijn of gebaseerd zou zijn op incorrecte feiten. De verzoeker brengt geen andere grieven aan dan deze die hierboven reeds werden besproken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

3.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Tweede middel:

De verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 12 E.V.R.M.: recht te huwen; schending van de omzendbrief 00.13 september 2008; schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet; schending van het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht; schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht. Naast artikel 8 E.V.R.M. wordt door de bestreden beslissing tevens artikel 12 E.V.R.M. geschonden, die het recht te huwen waarborgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.” (artikel 12 E.V.R.M.).”

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De verzoeker beperkt zich tot het citeren van artikel 12 van het EVRM en verduidelijkt nergens op welke wijze de bestreden beslissing de door hem aangehaalde artikelen en beginselen zou schenden.

Het tweede middel is onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE